

[Indenrigsministeren.]

sig for nogen tid siden — et par år siden — om 6-7 regioner, er urealistiske i øjeblikket. Jeg deler den opfattelse. Skal vi igennem med en ny amtsinddeling, må man stille sig på et andet standpunkt, og derfor bygger det forslag, som er udformet og fremlagt til overvejelse, altså heller ikke på en så stærk nedskæring af amtens antal.

Spørgsmålet om, hvor mange der skal sidde i det udvalg, som skal behandle de økonomiske problemer ved overgangen, om det skal være 17 eller 21, er jeg selvfølgelig mere end villig til at drøfte, og jeg tror, at der er meget, der taler for det synspunkt, at 21 ville være det rigtige, således at både de gamle amtsområder og købstæderne vil kunne blive rimeligt repræsenteret i det udvalg; men det er selvfølgelig en ting, som vi kan drøfte nærmere i den fortsatte behandling.

Jeg takker for de forskellige punkter, som hr. Hans Hækkerup fremhævede, hvori han var enig i de synspunkter, der var anlagt og forsøgt løst her ved forslaget. Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til det, blot skal jeg sige, at jeg har også med interesse, som jeg altid gør, fulgt og læst Købstadforeningens formands, Henning Rasmussens, bemærkninger om hele det område her, som vi nu behandler.

De problemer omkring skatteløftet, som hr. Hans Hækkerup fører frem her, er noget, som jeg synes er overordentlig væsentligt. Jeg kan kun sige så meget, at endnu er der jo ikke truffet aftale om, hvad man vil foreslå fra regeringens side med hensyn til skatteløftet; endnu er der ikke — for at sige det, det drejer sig om — truffet beslutning om, hvorvidt det skal være for statskatten eller både stats- og kommunalskatten. Det er et spørgsmål, man vender tilbage til.

Den sidste bemærkning, jeg gerne vil gøre til hr. Hans Hækkerup, vedrører ikke sagen, men han tegnede nogle vanskeligheder op, som i sandhed er store, nemlig vedrørende folketingsvalgloven, som følger bagefter; den giver måske en endnu livligere debat end den, vi har haft her i dag, når vi først skal til at løse de problemer.

Jeg takker hr. Chr. R. Christensen for de bemærkninger, han gjorde. Der er selvfølgelig et problem med de store byer, om de kommer til at dominere for voldsomt. Jeg

tror ikke med den opdeling, som er nedlagt i forslaget, der behandles, at der vil blive skabt vanskeligheder på den måde; men det er da klart, at man kan rejse det som et af de problemer, der kan drøftes.

Så er der spørgsmålet om Kongeågrænsen. Her var hr. Chr. R. Christensen tilfreds med, at man forsøgte i hvert fald på et begrænset område at udviske den grænse, som jo har været gældende nu i mange år. Jeg erindrer en anden taler, som havde den modsatte opfattelse, men jeg vil gerne sige om selve forslaget, at det bygger jo ikke først og fremmest på, kan jeg sige, at søge at ændre eller udviske Kongeågrænsen, men her som andre steder kommer vi ind i de problemer, som vi er sat til at løse nu, med stedse stærkere krav, kan jeg sige, nemlig spørgsmålet, om der kan dannes imellem købstæderne så stærke kommuner, at de er levedygtige fremefter, og disse overvejelser er den væsentligste bevæggrund til, at man har forsøgt at skabe en Christiansfeldkommune, som skulle være tilstrækkelig stærk og bæredygtig til at magte den opgave, som mange har kaldt på.

Jeg takker for tilslutningen til den del af forslaget, som omhandler frivilligheden. Jeg vil gerne her om denne sag sige et par ord, idet jeg herved vistnok kommer til at svare på en hel del af de synspunkter, der på anden måde har været fremme her.

Da vi for år tilbage begyndte disse overvejelser, og da vi for et par år siden drøftede det i folketinget og bestemte os til den lov, vi nu arbejder efter, da var vi alle enige om, at frivilligheden skulle herske for det store antal af kommuner, som den indtil i dag — og indtil lovforslaget måske ændrer det — gælder for. Her er der jo, synes jeg, sket en udvikling, som jeg i hvert fald har lært meget af, og som har overrasket mig. Det, der er ved at ske her — og det siger jeg også til alle, der taler om større enheder og den gamle hygge ved de små kommuner og alt, hvad man kan fremføre, med rette fremføre — er, at den frivillighed er man jo blevet bange for, og jeg forstår det udmærket godt. Det er jo slet ikke, fordi man er kørt hårdt frem mod disse kommuner; jeg har læst nogle steder i aviserne, at man har brugt den argumentation, som ikke er rigtig. Det har vist sig her, at man, om man kan lide det eller ikke lide det, har måttet erkende,